

The Society of the Future

สังคมในอนาคต

การเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงในสังคมซึ่งเราเชื่อว่าจะปลดปล่อยชนชั้นกรรมกรและก้าวไปสู่สังคมในรูปแบบใหม่ พวกเราพวกสังคมนิยมพอใจในการเรียกร้องสิ่งที่เราคิดว่าจำเป็นต่อการหล่อหลอมสังคมซึ่งเรามั่นใจว่าสิ่งนี้กำลังจะเกิดขึ้น เราคิดว่าแนวโน้มดีกว่าแนวความคิดแบบยูโทเปียสำหรับอนาคต เราสามารถยืนยันได้เลยว่า การผูกขาดแบบเอกสิทธิ์ต้องถึงจุดจบและผู้ที่สามารถใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดทรัพย์สินสังเคราะห์สามารถมีโอกาสที่จะทำได้เช่นกัน โดยปราศจากการถูกบังคับที่จะยอมเสียทรัพย์สินส่วนตัวใหญ่ที่สร้างขึ้นมาให้กับนายทุนที่ไม่มีควมรับผิดชอบ เรามีความมั่นใจในคุณภาพชีวิตในฐานะที่มีความซื่อสัตย์เป็นพื้นฐานและเชื่อว่าโลกเสรีจะเริ่มเข้าสู่วัฏจักรใหม่แห่งความก้าวหน้า เราพร้อมที่จะเผชิญกับอุปสรรคอะไรก็ตามที่อาจมากับการพัฒนาแนวใหม่อย่างมีสติ และมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จในการกำจัดระบบที่ไร้ประโยชน์ การสูญเสียการบงการของระบบการผลิตที่ล้าสมัยจะไม่ทำลายผลประโยชน์ที่ประชาโลกได้รับ แต่ในทางตรงกันข้ามจะทำให้คนส่วนใหญ่ได้รับผลประโยชน์นั้นแทนที่จะตกอยู่กับคนไม่กี่คน พวงงายๆก็คือว่าในสภาพปัจจุบันนี้หน้าที่ของนักปฏิรูปนั้นไม่ใช่เป็นเพียงคำทำนาย แต่ว่าได้มีการปฏิบัติ เป็นหน้าที่ของเราที่จะใช้วิธีการที่เรามีอยู่เพื่อแก้ไขสิ่งชั่วร้ายต่างๆที่มากดขี่เรา เราจะปล่อยให้ชนรุ่นหลังทำหน้าที่ปกป้องและใช้เสรีภาพที่เราได้รับชัยชนะมา

อย่างไรก็ตามเราก็คงจะทราบแนวทางการพัฒนาของโลกในอนาคตจากบทเรียนการเปลี่ยนแปลงของประวัติศาสตร์ เราทราบดีว่าโลกจะไม่ย้อนกลับหลัง และมนุษย์จะพัฒนาทั้งร่างกายและสมองในสังคมใหม่นี้ มนุษย์ทั่วไปจะมีความผูกพันรับผิดชอบต่อสังคมมากกว่าผู้คนแต่ก่อนและจะรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกันในการผลิต และชีวิตต่างๆไปก็จะดีขึ้นมากกว่าที่เป็นมา ชีวิตที่สบายๆซึ่งเป็นผลมาจากความเป็นอิสระจากการทำงานจะทำให้มนุษย์มีเวลาสำหรับใช้ความคิด อาชญากรรมก็ยากที่จะเกิดเพราะไม่มีความขี้เขี้ยวเหมือนเดิม ชีวิตที่สบายๆบวกกับการศึกษาจะทำให้ร่างกายและจิตใจของเราปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ โดยสรุปก็คือโลกนี้จะไม่สามารถก้าวไปสู่ความยุติธรรม ความซื่อสัตย์และความเมตตากรณาได้โดยปราศจากสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

นอกจากสิ่งที่เรารู้ ซึ่งถ้าเราไม่มีความรู้นี้ เราก็คงไม่ควรเสียเวลาในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพื้นฐานของสังคม เราก็คงไม่สามารถยับยั้งการเดาถึงสิ่งที่ไม่รู้ การเดาหรือความหวังเหล่านี้หรือความฝันถึงอนาคตทำให้คนหลายคนเป็นผู้นิยมระบบสังคมนิยม ผู้ซึ่งไม่มีทางชักชวนได้โดยเหตุผลต่างๆที่มาจากวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์การเมืองและทฤษฎีของการอยู่รอด ความฝันเหล่านี้ทำให้มนุษย์มีจิตใจที่จะอยากศึกษาเหตุผลต่างๆที่อาจจะน่าเบื่อสำหรับสมองของมนุษย์ที่จะไปคิดมัน

มีคนสองกลุ่มที่นักปฏิวัติสังคมนิยมต้องเผชิญ นั่นคือ นักวิเคราะห์ และนักสร้างสรรค์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งอยู่ในกลุ่มผู้สร้างสรรค์ตระหนักถึงอันตรายต่างๆที่เราเผชิญและความสะดวกสบายที่เราสูญเสียไป ข้าพเจ้าก็รู้สึกขอบคุณผู้ที่มีจิตคิดวิเคราะห์ที่ช่วยให้เราเดินทางที่ถูกต้องในขณะที่ความหวังรอคอยในการกระทำทำให้เราไขว่ไขว้ไป ข้าพเจ้าต้องรับสารภาพว่าข้าพเจ้ามีความอิจฉาในความฝันถึงความเป็นสุดยอดของทฤษฎีบางทฤษฎี ความสุข

เช่นนี้บังเกิดขึ้นยากหรือไม่เกิดเลยสำหรับพวกเราที่ใช้การมองด้วยสายตาของเรามากกว่าการใช้พลังการใช้เหตุผล ในการสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก

อย่างไรก็ตามผู้ที่คิดวิเคราะห์จะเรียกวิสัยทัศน์ของเราว่าเป็นสัญชาตญาณการเพื่อฝัน พวกนี้จะชนะเราในการถกเถียงแบบใช้เหตุผล เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าต้องระวังในการพูดถึงพวกเขา ดังนั้นเราขอพูดถึงผู้มีวิสัยทัศน์ หรือพวกที่เน้นการปฏิบัติ สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะยอมรับตั้งแต่ต้นก็คือวิสัยทัศน์ของผู้มีวิสัยทัศน์หรือของพวกเน้นการปฏิบัติที่แตกต่างกัน และเราก็ไม่สนใจในวิสัยทัศน์ของกันและกัน ในขณะที่ทฤษฎีของนักวิเคราะห์แตกต่างกันเล็กน้อย และพวกเขาก็มีความสนใจในทฤษฎีของกันและกัน

ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่พยายามที่จะเปรียบเทียบวิสัยทัศน์ของข้าพเจ้ากับวิสัยทัศน์ของนักสังคมนิยมอื่นๆ แต่จะพูดกับพวกท่านเกี่ยวกับวิสัยทัศน์บางอย่างของข้าพเจ้า และปล่อยให้ท่านทำการเปรียบเทียบวิเคราะห์วิจารณ์เอง ข้าพเจ้าต้องการบอกให้ท่านทราบถึงความปรารถนาของข้าพเจ้าสำหรับสังคมในอนาคตเหมือนดังกับว่าข้าพเจ้าได้เกิดในสังคมนั้น ข้าพเจ้ากล่าวพูดได้ว่าท่านจะเห็นว่าวิสัยทัศน์ของข้าพเจ้านี้แปลกทีเดียว

เหตุผลซึ่งจะทำให้พวกคุณบางคนคิดว่าวิสัยทัศน์ของข้าพเจ้านั้นแปลกก็เป็นที่น่าเศร้าและน่าละอาย ข้าพเจ้านั้นอยู่ในขั้นขั้นของผู้มีอื่นจะกินและเกิดบนกองเงินกองทอง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงหวังกับอนาคตมากกว่าพวกคุณมาก วิสัยทัศน์แรกของข้าพเจ้าที่มีอิทธิพลต่อวิสัยทัศน์อื่นๆของข้าพเจ้าก็คือข้าพเจ้าหวังว่าวันหนึ่งความไม่เข้าใจกันจะหมดไป คำว่า จน และ รวย จะหมดความหมาย ถึงแม้ว่าคำจะคงอยู่ในพจนานุกรม ความหมายเก่าๆก็จะสูญหายไป คำเหล่านี้ก็ต้องได้รับการอธิบายให้ผู้คนได้ฟัง โดยนักวิเคราะห์แต่ก็อาจจะไม่สำเร็จในการทำให้ผู้คนเหล่านั้นเข้าใจมากไปกว่าเสแสร้งทำเป็นเข้าใจ

เริ่มต้นข้าพเจ้าตั้งสันนิษฐานว่าความเป็นจริงของระบบสังคมนิยมนั้นจะทำให้คนมีความสุข อะไรล่ะที่ทำให้เขามีความสุข ชีวิตที่อิสระและเต็มอิมและความมีความรู้สึกกับชีวิตความเป็นอยู่ หรือความพอใจในการใช้พลังงานของเราและความสุขกับการพักผ่อนซึ่งความสุขสำหรับทุกคนนั้นครอบคลุมถึงความแตกต่างในด้านความสามารถและอารมณ์ของผู้ที่ยั่งยืนที่สุดจนถึงผู้ที่ขี้เกียจที่สุด

คนที่มีความสุขและต้องการความสุขไม่ควรต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น สิ่งใดที่ขัดขวางความเป็นอิสระและการใช้ชีวิตเต็มอิม ไม่ว่าจะมาในรูปแบบใดก็เป็นสิ่งเลวร้ายและควรกำจัดให้สิ้นเร็วที่สุด

คุณก็ได้เห็นว่าข้าพเจ้าก็ได้ยอมรับว่าข้อเสนอเกี่ยวกับการใช้ความเป็นอิสระเสรีภาพของมนุษย์ของข้าพเจ้านั้นมิได้เป็นไปตามวิทยาศาสตร์...ข้าพเจ้าเชื่อว่ามนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์สังคมต้องสร้างสภาวะสิ่งแวดล้อมของเขาอย่างฉลาดเฉลียว

มนุษย์ได้ประสบความสำเร็จส่วนหนึ่งที่เรียกว่า อารยธรรม ก็มีการถกเถียงกันว่า อารยธรรม นั้นดีหรือไม่ คุณแบกซ์เขียนบทความว่า ถ้าอารยธรรมเป็นขั้นตอนไปสู่สิ่งที่ดีกว่าก็นับว่าดี ถ้าเป็นเพียงความสำเร็จอย่างหนึ่งก็เลวร้าย ในความจำกัดความเช่นนั้น ข้าพเจ้าเองเป็นศัตรูกับอารยธรรม ถ้าข้าพเจ้าต้องบอกคุณว่าเหตุผลพิเศษที่ทำให้

เป็นนักสังคมนิยมก็คือข้าพเจ้ารังเกียจอารยธรรม ข้าพเจ้าเห็นว่าสังคมนิยมในอุดมคติของข้าพเจ้าจะไม่ประสบความสำเร็จถ้าสังคมนั้นมิได้ทำลายอารยธรรม

ถ้าความสุขคือการใช้พลังงานของเราอย่างมีความสุขความสบายและการเพลิดเพลินกับการพักผ่อนที่จำเป็น ข้าพเจ้าเห็นว่า อารยธรรมนั้นจะไม่ให้สิ่งเหล่านี้กับเรา แต่จะทำให้เราลดสภาพลงไปเหมือนเครื่องจักรที่ปราศจากจิตวิญญาณและจะทำให้มนุษย์สูญเสียศักยภาพของสัตว์ และการทำหน้าที่นั้นๆอย่างพึงพอใจ นอกเสียจากความต้องการพื้นฐานบางอย่าง ความคิดทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับอนาคตของมนุษย์ก็จะคล้ายกับเป็น “พุงทางปัญญา” ที่ได้อาหารจากสถานการณ์ต่างๆที่เขาไม่สามารถบังคับได้ และปราศจากความสามารถที่จะสื่อผลพวงของภูมิปัญญาของเขาให้พวกพ้องเดียวกัน

ดังนั้นอุดมคติเกี่ยวกับสังคมนิยมในอนาคตของข้าพเจ้านั้นต้องประกอบด้วยความเป็นอิสระและความปลุกฝังเรื่องความเป็นเอกภาพของตนเองซึ่งถูกเมินหรือปฏิเสธโดยอารยธรรม เพื่อที่จะสลัดทิ้งซึ่งความเป็นอยู่เยี่ยงทาสของระบบที่สร้างขึ้นมาเพื่อช่วยให้มนุษย์ลดการใช้แรงงานและความรับผิดชอบของมนุษย์ ข้าพเจ้าเรียกร้องชีวิตที่เป็นอิสระปราศจากการบังคับเยี่ยงชีวิตของสัตว์และความดับสูญของการบังคับตนหรือการอยู่แบบปฏิเสธความต้องการของตนเอง ถ้าเรามีความรู้สึกต่ำต้อยในความรู้สึกใคร่ ความสนุกสนาน ความหิวหรือวังงนอน เราก็เปรียบเหมือนสัตว์ที่เลว ดังนั้นจึงเป็นมนุษย์ที่มีแต่ความทุกข์ เท่าที่คุณพอทราบ อารยธรรมทำให้เรามีความรู้สึกละเอียดต่ออารมณ์และการกระทำเหล่านี้ และขอให้เราปิดบังมันหรือถ้าเป็นไปได้ก็ให้คนอื่นทำให้เรา ความจริงข้าพเจ้าคิดว่าอารยธรรมมีคำจำกัดความว่าเป็นระบบที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อประกันการใช้พลังงานแทนของมนุษย์เพื่อกลุ่มอภิสิทธิชนซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย

การกำจัดการปฏิเสธความต้องการของตนเองก็ควบคู่ไปกับการขจัดสิ่งฟุ่มเฟือยซึ่งดูเหมือนเป็นสิ่งขัดกันซึ่งไม่ควรเป็นเช่นนั้น สิ่งที่ทำให้เกิดความฟุ่มเฟือยนั้น คือความไม่พอใจกับความสุขเบิกบานที่ง่ายของโลกที่น่ารักไม่ใช่หรือ มันคือการเปลี่ยนแปลงความสวดยแบบธรรมชาติของสิ่งต่างๆให้เป็นความน่าเกลียดน่าชังเพื่อที่จะให้สนองความต้องการของมนุษย์ผู้ซึ่งหยุดการเป็นมนุษย์ นั่นคือมนุษย์ที่ไม่ทำงานและไม่สามารถพักผ่อนได้ไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะบอกพวกท่านว่า ความฟุ่มเฟือยนั้นทำอะไรกับยุโรปสมัยใหม่บ้าง มันก่อให้เกิดบ้านสำหรับทาสในทุกที่เขียวยจี ทำลายดอกไม้และต้นไม้ด้วยก๊าซพิษและทำให้แม่น้ำเป็นที่ระบายสิ่งปฏิกูล ในพื้นที่ว่างหลายแห่งของอังกฤษ ผู้คนจะลืมนึกว่าทุ่งเขียวและดอกไม้เหล่านั้นเป็นอย่างไร ความสวดยสำหรับเขาคือ โรงเหล้าที่เต็มไปด้วยก๊าซพิษและโรงละครที่มีรสขมต่ำ อารยธรรม เห็นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง คนร่ำรวยก็คิดว่าไม่เป็นไร สามัญชนเคยชินกับสภาพเช่นนี้แล้ว ทราบไตที่เขาสามารถเอาเปลือกที่หมูก็กินนั้นใส่ท้องของเขาก็พอแล้วและทั้งหมดนั้นเพื่ออะไรละ เพื่อที่จะมีภรรยาสวยสี่สวย อาคารสวยหรือบทกวีดีๆหรือไม่ใช่ สิ่งเหล่านั้นเป็นการกระทำในสมัยโบราณก่อนหน้าความฟุ่มเฟือย ก่อนหน้าอารยธรรม...

ที่ข้าพเจ้าพูดเรื่องความฟุ่มเฟือยซึ่งเป็นศัตรูของความสบายอยู่นานเพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการคนทำงานมองเห็นแม้ว่าชั่วครั้งชั่วคราวว่าพวกสโมสรเป็นสิ่งที่น่าปรารถนา ข้าพเจ้าทราบดีว่าเป็นการยากที่คนยากจนที่จะมองให้เห็นชีวิตที่มีความสุขที่แท้จริง แต่ข้าพเจ้าขอให้เขาได้คิดว่า ชีวิตที่ดีในอนาคตจะเหมือนกับชีวิตของคนรวย

ให้น้อยที่สุดที่จะน้อยได้ ชีวิตของคนรายนั้นเป็นความทุกข์ เพราะมันเป็นสาเหตุของความทุกข์จึงไม่มีอะไรที่น่าปรารถนา เมื่อฝ่ายตรงกันข้ามเราพูดว่า เราจะได้มาซึ่งสิ่งฟุ่มเฟือยในชีวิตในสังคมนิยมอย่างไร เราจะตอบอย่างกล้าหาญว่าเราไม่สามารถทำได้และเราไม่วิตกกังวลเพราะเราไม่ต้องการมันและเราไม่สามารถได้มาซึ่งสิ่งเหล่านั้นถ้าเรามีอิสระ มนุษย์ที่เป็นอิสระต้องดำเนินชีวิตแบบง่ายๆ มีความสุขสบายแบบง่ายๆ เราไม่มีอิสระถ้าเราหมกมุ่นอยู่กับการพึ่งพาแบบยุ่งยากเสียจนเรานั้นอ่อนแอและช่วยตนเองไม่ได้ แต่ความง่ายย่นนั้นคืออะไร ...ข้าพเจ้าขอพูดว่าท่านต้องหาสิ่งที่น่าทำแล้วก็ทำไป ท่านจะไม่อยู่อย่างโดดเดี่ยว เดียวดาย จะได้รับความช่วยเหลือในการทำสิ่งนั้นๆ และท่านก็จะพัฒนาชีวิตสังคมในการพัฒนาความสามารถพิเศษของคุณ

อุดมคติของข้าพเจ้าก็คือชีวิตที่ไม่ถูกบังคับและวิถีชีวิตที่ง่ายๆและเป็นธรรมชาติ สิ่งแรกก็คือท่านต้องเป็นอิสระและต่อไปก็คือท่านต้องเรียนรู้ในการที่จะสุขใจพอใจกับรายละเอียดในชีวิต ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น เพราะว่าเมื่อทุกคนมีอิสระ คุณจะต้องทำงานของคุณเอง สิ่งนี้จะตรงข้ามกับอารยธรรมซึ่งบอกให้คุณหลีกเลี่ยงสิ่งยุ่งยากซึ่งจะเกิดขึ้นได้โดยการที่คุณให้คนอื่นมีชีวิตอยู่เพื่อคุณ นักสังคมนิยมควรจะพูดว่าเผชิญกับความยุ่งยากและทำความยุ่งยากลำบากให้เป็นความสุข ข้าพเจ้าถือว่านี่คือกุญแจของชีวิตที่สุข

เมื่อข้าพเจ้าพูดถึงสังคมในอนาคต ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึงช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงซึ่งจะแยกปัจจุบันออกจากอุดมคติ สิ่งแรกที่จะพูดถึงคือ สถานการณ์ทางการเมือง สังคมการเมืองที่เป็นอยู่ปัจจุบันต้องยุติลง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจะไม่ขึ้นอยู่กับฐานะหรือทรัพย์สินและจะไม่มีมีการพิจารณาระดับชนชั้น ตำแหน่งหน้าที่หรือทรัพย์สินบัดนี้ปัจจุบันก็จะไม่ได้รับการพิจารณา แต่ตัวบุคคลเท่านั้นจะได้รับการพิจารณา สัญญาที่รัฐสร้างขึ้นจะหายไปพร้อมกับความศักดิ์สิทธิ์ของเลือดขุนนาง เราจะกำจัดสิ่งที่สมมติขึ้นมาซึ่งทำให้เราเสียดสละชีวิตของเราไว้กับความจำเป็นที่สมมุติขึ้นมาของสถาบัน ซึ่งจะต้องดูแลความลำบากของประชาชนซึ่งอาจจะไม่เกิดขึ้นเลย การขัดกันระหว่างสิทธิและความต้องการต้องจัดการไปตามกรณีซึ่งต้องเป็นไปตามตามความเป็นจริงไม่ใช่ตามกฎหมาย ทรัพย์สินส่วนตัวจะไม่มีเป็นสิทธิ จะมีสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตทั่วไปอย่างมากมายเสียจนไม่ต้องมีการแลกเปลี่ยนกัน แต่ก็จะมีใครเข้าไปยุ่งกับธุระส่วนตัวของแต่ละบุคคล

สำหรับอาชีพต่างๆ ก็จะไม่มีการแบ่งแยกอาชีพอย่างเช่นปัจจุบัน...เราจะต้องทำให้อาชีพต่างๆเหล่านี้สอดคล้องกับอารมณ์ของเราหรือบางคนซึ่งทำด้วยความเต็มใจหรือไม่เราก็จะต้องละเว้นมันไปเลย อาชีพที่จุกจิกต่างๆก็จะสิ้นสุดลงไปที่ที่เราทำขึ้นมาเพื่อให้เราพอใจหรือเพื่อมาใช้ประโยชน์ไม่ใช่มาขาย เครื่องจักรกลก็ควรจะประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ในการช่วยคนงานกำจัดสิทธิพิเศษและก็จะถูกลดลง เป็นไปได้ที่เครื่องจักรบางอย่างจะมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น แต่ส่วนมากก็จะถูกเลิกใช้ ประชาชนสามารถจะเลือกที่จะใช้หรือไม่ตามความพอใจ เช่น ถ้าเราต้องการเดินทางไกล เราก็ไม่ต้องมีความรู้สึกว่าจะต้องไปทางรถไฟเหมือนในปัจจุบัน แต่เราอาจจะเดินทางโดยรถรางที่เอียงกระท่อหรือบนขาหลังของเจ้าลา

ชุมชนใหญ่ที่ทำให้สมาชิกสื่อสารติดต่อกันได้เพื่อความ เป็นหนึ่งเดียวกันก็จะจบสิ้นลง ชุมชนอุตสาหกรรมใหญ่ๆก็จะแบ่งแยกเป็นเขตเล็กๆ ธรรมชาติก็จะเสียหายผลที่เกิดจากความตะกละเห็นแก่ได้หรือความกลัวที่โง่เขลา เพราะว่าจะไม่มีความจำเป็นที่จะผลิตผ้าฝ้ายให้ถูกกว่าปีที่แล้ว เราสามารถที่จะเลือกที่จะทำงานมากขึ้นไม่ว่าเป็นวัน

ละครึ่งชั่วโมงหรือไม่เพื่อทำบ้านให้สะอาด ทุงหญ้าให้เขียวชะอุ่มและจะไม่มีการคอยหาหรือความทุกข์ของคน เป็นพันๆที่เกิดจากการผลิตสิ่งของที่สมควรทำขึ้นมาเลย แต่ที่แน่นอนก็คือจะมีสิ่งประดับหลายชนิดที่ประชาชนที่ ทำขึ้นในบ้านของตนเองในยามว่างอย่างง่ายดายเพราะไม่ใช่เป็นงานศิลปะที่แท้จริงที่ต้องใช้ความสามารถความ เชี่ยวชาญเช่นเดียวกับการสร้างเครื่องจักรในการผลิตของใช้คุณภาพต่ำ...

เรามาใช้กฎเพื่อเปิดประตูการศึกษาในอนาคต ระบบการศึกษาของเราในปัจจุบันนั้นเป็นการพาณิชย์ และการเมืองโดยเฉพาะ พวกเราไม่ได้รับการศึกษาให้เป็นมนุษย์ แต่เป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติ และผู้รับใช้ผู้มีทรัพย์สิน สมบัติ...ข้าพเจ้าคิดว่าเราต้องกำจัดการแบ่งแยกแรงงานที่เป็นอันตราย ประชาชนทุกคนควรจะเรียนว่ายน้ำ ขี่ม้า บังคับเรือในทะเลและแม่น้ำ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ศิลปะ แต่เป็นการออกกำลังกาย และควรเกิดขึ้นเป็นปกติในการแข่งขัน และควรเรียนรู้วิชาศิลปะพื้นฐานของชีวิต เช่น วิชาช่างไม้หรือการตีเหล็ก คนส่วนมากควรจะต้องทำเกือบทุกอย่าง ดัดขน แกะและเก็บเกี่ยวและไถนาเป็น ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราจะยกเลิกการใช้เครื่องจักรกลในการเกษตร เมื่อเรามีอิสระ ทุกคน ควรจะทำอาหารทำขนมปังและเย็บผ้าเป็น ความรู้พื้นฐานก็จะเป็นปกติอีกครั้งหนึ่ง เช่นเดียวกับการอ่านและการ เขียน รวมทั้งศิลปะการคิดซึ่งขณะนี้ไม่มีการสอนใน โรงเรียนและมหาวิทยาลัยเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ

เมื่อคนมีนิสัยและศิลปะเป็นอาวุธประจำตัว เขาก็จะมีชีวิตที่น่าอยู่เพราะไม่ว่าเขาจะทำอะไร ชุมชนก็พร้อม ที่จะช่วยเหลือสนับสนุนในการสอน โอกาสและวัสดุ ข้าพเจ้าจะไม่บอกให้เขาทำอะไรเพราะเชื่อว่านิสัยของเขาผู้นั้นจะทำให้เขามีความต้องการที่จะใช้ความสามารถของเขาและขบวนการหาความสุขของชีวิตนั้นต้องทำเพื่อ ประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่เพื่อเอาเปรียบกัน ในปัจจุบันผลประโยชน์ที่เป็นแรงกระตุ้นให้ทำงาน สำหรับผู้คนที่ไม่ได้ถูกกระตุ้นด้วยความตายโดยคอยหาหนีนั้นน้อยมาก และผลประโยชน์ที่เป็นแรงกระตุ้นก็คือ ความหวังว่าคนที่กำลังวังชาที่ประสบความสำเร็จจะถูกจัดให้อยู่ในฐานะที่เขาไม่ต้องใช้พลังงานของเขาเลย สรุปก็คือความเต็มอิมที่น่าเบื่อหน่ายคือรางวัลสุดยอดของการใช้กำลังที่กล้าหาญในสมัยอารยธรรม แต่ในสภาพของ สังคมผลประโยชน์ที่จะปรากฏอยู่เบื้องหน้าของการใช้พลังงานของคนนั้นมีหลากหลายและกว้างขวาง ข้าพเจ้าไม่ เชื่อว่าการใช้ประโยชน์ส่วนบุคคลจะจำกัดความพยายามของคนที่ยขวนขวาย มนุษย์นั้นเขาต้องมีชีวิตอยู่ และสรุปได้ ว่าชีวิตที่ไม่มีความพยายามขวนขวายก็จะดูน่าเบื่อ ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกคุณได้ว่า ความพยายามนั้นควรจะไป ในทางใด เพียงพูดได้ว่าควรจะทำให้เราเป็นอิสระจากความจำเป็นที่ต้องทำสิ่งที่เราไม่ชอบ ความจำเป็นนี้นับว่าเป็น คำสาปของอารยธรรม...

ข้าพเจ้าขอสรุปอย่างสั้นๆและสมบูรณ์ถึงความคิดในเรื่องสังคมในอนาคตที่ข้าพเจ้าอยากจะได้มาอยู่

มันเป็นสังคมที่ไม่รู้ถึงความหมายของคำว่า รวยและจน หรือสิทธิทางด้านทรัพย์สินสมบัติ หรือกฎหมายหรือ เชื้อชาติ เป็นสังคมที่ไม่รู้สึกว่ากำลังถูกปกครอง มีความเท่าเทียมกันในสถานะเป็นสิ่งตามธรรมชาติ ไม่มีคนใด ได้รับรางวัลสำหรับการรับใช้ชุมชนโดยการใช้อำนาจที่มีอยู่ทำร้ายชุมชนนั้น

เป็นสังคมที่มีความต้องการดำเนินชีวิตแบบง่ายๆ ยอมละทิ้งอำนาจที่มีเหนือธรรมชาติเพื่อที่จะเป็นมนุษย์ มากกว่าจะเป็นเครื่องจักรกลและเต็มใจที่จะเสียสละบางสิ่งบางอย่างเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ สังคมนี้อาจแบ่งออกเป็น ชุมชนเล็กๆแตกต่างกันในจรรยาสังคมในขอบเขตแต่ไม่มีการแข่งขันกัน แล้วยังรังเกียจการแข่งขัน

เมื่อทุกคนตัดสินใจที่จะเป็นอิสระและพอใจในชีวิตความเป็นอยู่แบบง่ายๆซึ่งยากกว่าชีวิตของเจ้าของทาส การแบ่งแยกการทำงานก็อาจมีการจำกัด นั่นคือ ทั้งชายและหญิงก็จะทำงานและพอใจในความเป็นตัวของตัวเอง ความผูกพันทางสังคมก็จะเป็นไปตามปกติและตามสัญชาตญาณ ความสัมพันธ์ทางสายเลือดก็จะหล่อหลอมเป็น ความสัมพันธ์ของชุมชนและมนุษยชาติ ความสุขของสังคมเช่นนั้นมีรากฐานอยู่บนการมีอิสระในความรู้สึก บรรณาของสัตว์มนุษย์ที่มีสุขภาพดี トラบใดที่เขาไม่ได้ทำร้ายผู้อื่นในชุมชนหรือทำร้ายความสามัคคีของชุมชน ไม่มีผู้ใดที่มีความละเอียดใจในความเป็นมนุษย์หรืออยากได้สิ่งใดที่ดีกว่า

ความสุขในการพัฒนาทางด้านปัญญาที่จะมาจากอิสรภาพที่สุขสมบูรณ์ซึ่งผู้คนในอารยธรรมพยายามแยก ออกจากความรู้สึกต่างๆด้วยความโง่เขลาของเขาและพยายามเชิดชูการพัฒนาทางปัญญาเหนือความรู้สึกต่างๆ ผู้คน ที่สร้างสรรค์ความงามเพื่อความงามนั้นไม่ใช่เป็นการทำให้คนอื่นเป็นทาส และเขาจะได้รับรางวัลโดยที่พบว่างาน ต่างๆที่เขาทำนั้นจะน่าสนใจและสวยงามโดยไม่รู้ตัว คนที่มีความสุขอย่างมากในการนอนอยู่บนเนินได้กระท่อม ท่ามกลางฝูงแกะตอนกลางคืนในฤดูร้อนมีความเหมาะสมไม่น้อยไปกว่าใครที่จะสามารถรับความสุขในห้อง ประชุมกว้างใหญ่ที่มีเสาและประตูโค้งที่อลังการ หรือผู้มีความซาบซึ้งกับเสียงลมและคลื่น ขณะที่เขานั่งอยู่บนหัว เรือประมงก็มีใช่จะ ไม่มีความสามารถที่จะซาบซึ้งกับความไพเราะของเพลงที่เกิดจากศิลปะ ผู้ที่ทำงานเท่านั้นที่ สามารถผลิตศิลปะที่แท้จริงได้ มิใช่ผู้เรียนรู้ที่ไม่มีจินตนาการ

การตกเป็นทาสก็จะสูญหายไปกับความสุขในการทำงานและการพักผ่อน เมื่อไม่ถูกผลักดันให้ไปถึงความ ตายด้วยความกลัวและความกังวล เราก็คงมีเวลาที่เหลือถึงการทำลายโลกด้วยสิ่งปฏิญูกล และความน่าเกลียดที่ ไม่ตั้งใจจะหายไปพร้อมกับการเกิดของความเลวร้าย ความคิดต่ำช้าตามความเห็นของคาร์โลลที่ว่าโลกนี้เป็นฝันร้าย ของชนชั้นกรรมกรก็จะหายไป

แต่คุณอาจจะคิดว่าเมื่อสังคมนี้มีความสุขและสันติ ความสำเร็จของมันก็จะนำไปสู่การเสื่อมทรามอีกครั้ง หนึ่งมิใช่หรือ ใช่ เป็นไปได้ ถ้ามนุษย์ไม่ระมัดระวังและกล้าหาญ แต่เราริเริ่มต้น โดยกล่าวว่ามนุษย์ต้องเป็นอิสระ ผู้มี ความเป็นอิสระต้องมีความรับผิดชอบ และนั่นก็หมายความว่าเขาต้องระมัดระวังและกล้าหาญ ข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิเสธ ว่า โลกนี้ก็คือโลกนั่นเอง แต่ผู้คนในสังคมใหม่ก็จะสามารถเผชิญกับความยุ่งยากปัญหาได้ดีกว่าคนในปัจจุบัน

หรือบางคนอาจจะพูดว่าสภาวะจะพาไปสู่ทั้งความสุขและความหุยดิ่ง สำหรับข้าพเจ้าความคิดเช่นนั้นมัน ขัดกันในตัวเอง ถ้าเราเห็นพ้องต้องกันว่าความสุขเกิดขึ้น โดยการใช้ความสามารถของเราอย่างสุขสบายและถ้า เลวร้ายที่สุดคือโลกนั้นจะหุยดลงหลังจากมีความยุ่งยากมากมาย ก็ไม่เห็นจะเป็นอันตรายอะไรใช่ไหม หลังจากเคย ป่วยมาครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจำได้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันช่างสุขสบายเหลือเกินเมื่อได้นอนบนเตียงโดยปราศจากความเจ็บ ไข้ได้ป่วย ไม่ต้องทำอะไรนอกจากมองดูแสงอาทิตย์และฟังเสียงของชีวิตภายนอก โลกของเราจะไม่พักผ่อนสักนิค หรือหลังจากความเจ็บไข้ ถ้าในเมื่อโลกเราหลุดพ้นจากการดิ้นรนที่ทรนทราย ท่ามกลางความไม่ซื่อสัตย์ของมนุษย์

อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าแน่ใจว่าอะไรก็ดีกว่าเมื่อจำกัดไว้เช่นนั้น ไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น สิ่งที่บางคนพูดว่าเป็น การหุยดิ่งหรือที่ข้าพเจ้าเรียกว่าวิถีชีวิตแบบง่ายๆนั้นก็จะเป็นชีวิตที่จริงกับมนุษย์ส่วนใหญ่ซึ่งสำหรับเขาก็เป็น

ความสุข ชีวิตของเขาก็จะถูกยกระดับขึ้นจนกระทั่ง โลกนี้จะเต็มไปด้วยผู้คนที่ซื่อสัตย์ที่ไม่รู้สึกลัวว่าคนนั้นสูงกว่าคนอื่นในด้านปัญญาแต่เป็นคนที่เคารพตนเองและผู้อื่นเพราะเขารู้สึกว่าเขานี้มีประโยชน์และมีความสุขและมีชีวิตชีวา

สำหรับคนชั้นสูงที่คิดว่าโลกนี้ไม่ดีพอสำหรับเขา ข้าพเจ้าก็เสียใจและข้าพเจ้าอยากจะถามว่าเขามีชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันซึ่งเลวร้ายยิ่งกว่าได้อย่างไร ข้าพเจ้าเกรงว่าเขาจะต้องตอบว่าเราชอบเพราะมันเร็วกว่า และดังนั้นเราก็ค่อนข้างมีความสุขกว่า

ท่านทั้งหลาย คนเหล่านี้คือคนโง่ที่เป็นนายของเราขณะนี้ คุณจะพูดว่า พวกนี้เป็นนายของคนโง่หรือ ใช่ ดังนั้นเราควรจะหยุดความเป็นคนโง่ และพวกเขาที่จะไม่เป็นนายของเราต่อไป เชื่อข้าพเจ้าเถอะว่า สิ่งนี้มีค่าพอสำหรับความพยายามของเราไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นภายหลังก็ตาม

คำสุดท้ายของความฝันเกี่ยวกับสังคมในอนาคตของข้าพเจ้าก็คือ การทดสอบว่าเราไม่เป็นคนโง่ต่อไปอีกแล้ว คือการที่เราไม่มีนายอีกต่อไป

แปลโดย ดร.ดวงฤดี สุขแสง

Translated by Dr. Duangrudi Suksang
English Department
Eastern Illinois University